

”Mest av allt saknar jag mamma”

Namn: Marwais.

Kom till Sverige: År 2007.

Från: Afghanistan.

Framtidsdröm: Att bli ingenjör inom flygindustrin.

Jag heter Mirwais och kommer från Kabul i Afghanistan. Jag är född 1989 och har en mamma, pappa, lillasyster och lillebror. Min mamma är läkare och min pappa var med i ett politiskt parti.

I Afghanistan hade jag ett bra liv om man jämför med många andra, som inte får gå i skolan. Jag gick i en privatskola och läste mycket matte och engelska. I Afghanistan har man ibland flera prov som man måste klara på en enda dag. Därför läste jag också extra.

När jag var 11 år började jag också jobba i en cykelaffär. I början fick jag städa i butiken, men senare fick jag vara med och laga cyklar. Jag gillade arbetet, men pappa ville att jag hellre skulle komma hem och plugga.

Senare kom problemen. Jag hade inte så mycket kompisar, men det fanns olika gäng som ville att jag skulle hänga med dem. De hade knivar och ställde ofta till bråk. Men jag ville inte följa med dem.

En gång såg jag att några av ungdomarna gömde vapen i närheten av där vi bodde. Jag sa det till pappa, som berättade att om man avslöjar gömda vapen för de utländska soldaterna i ISAF-styrkan kan man få pengar. Så vi gjorde det. Men ungdomarna förstod att det var jag som skvallrat på dem och det blev farligt för mig.

Jag var 16 år när vi började prata om att jag skulle lämna Afghanistan. Några kusiner i Holland hade lovat att hjälpa till med pengar, men till slut ville de ändå inte. Så pappa fick sälja vårt hus.

Jag och pappa åkte till Islamabad i Pakistan. Där är det lätt att hitta smugglare om man kan betala med amerikanska dollar. Då trodde vi att jag skulle åka hem till Afghanistan emellan, men smugglarna sa att jag kunde åka på en gång. Så jag fick aldrig säga ett riktigt farväl till resten av familjen. Jag bara kramade min pappa och sen sa vi hej då. Jag var ledsen, men ville inte visa det för honom.

Jag fick först flyga till Turkiet. Därifrån vandrade vi i fyra dagar för att komma till Grekland. Vi var elva ungdomar – afghaner, syrier och uzbeker. Det var varmt och vi fick inte tillräckligt att äta och dricka. Smugglarna har olika ställen där man får gömma sig på vägen. De säger ”gå över berget, vi väntar på andra sidan”. Sedan åker de själva bil. På ett ställe skulle vi korsa en flod, och jag kunde inte simma.

Det enda jag hade med mig var en extra t-shirt och extra jeans. Smugglarna låter dig inte ta med någonting annat. Själva väskan har jag fortfarande kvar. Den betyder så mycket för mig eftersom jag köpte den tillsammans med min mamma en gång.

I Grekland var mina pengar slut och jag var tvungen att skaffa nya. I Aten finns ett ställe som heter Victoriaparken där det bor massor av flyktingar. Många barn sover på gatan och har knappt några

kläder. Jag lyckades hitta ett rum på 16 kvadratmeter som jag delade med sju andra. Det kostade 300 euro per månad. Jag umgicks bara med andra flyktingar. Vi var rädda för grekerna.

Det fanns olika sätt att tjäna pengar. Vissa sålde och köpte gamla mobiler. Jag sålde lösa cigaretter till sådana som inte hade råd med ett helt paket. Jag betalade ungefär 50 kronor för ett paket och sålde cigaretterna för 5 kronor styck.

Efter fyra månader i Grekland kunde jag betala en ny smugglare. Jag lämnade pengarna i en butik, som sen skulle släppa pengarna till smugglarna när jag väl var framme i Italien. Man kommer överens om en kod, ett lösenord.

Jag gömde mig i en lastbil bland en massa kartonger. Det var mörkt och man fick sitta ihopkurad i den dåliga luften. Jag satt bara där och det enda jag kunde tänka på var att jag ville ut. Resan tog 24 timmar.

I Italien frågade jag efter vägen till tågstationen. Där köpte jag biljetter till Milano och sedan till Tyskland via Schweiz. Jag hade fått ett bulgariskt ID-kort av smugglarna. De sa att det var äkta och jag var faktiskt ganska lik killen på fotot. Jag fick också öva in några ord på bulgariska.

Jag anlände till Centralstationen i Stockholm på kvällen den 28 september 2007. Där träffade jag ett äldre par som var snälla och erbjöd mig att följa med dem hem. De gav mig mat och jag fick duscha. Jag fick låna ett rum att sova i, men jag var rädd hela tiden. På morgonen åkte vi till Migrationsverket och därifrån kom jag till ett transitboende. Jag hade tappat 15 kilo i vikt under resan från Afghanistan.

Just nu jobbar jag i en cykelaffär, men min dröm är att bli flygplansingenjör. Min familj är kvar i Afghanistan. Jag vet inte om de kommer till Sverige någon gång. Jag saknar min mamma mest. Allt är svårare med pappa. Han jobbade jämt och gav den mesta av kärleken till min lillebror. Han fick alltid skjuts till sin fotboll, minns jag, medan jag fick gå. Jag har alltid tagit hand om mig själv.

Jag tröttnar aldrig på att prata i telefon med min mamma. Vi pratar om allt, om livet och om att jag ska plugga vidare. Jag gråter varje gång. Hon har gett mig så mycket kärlek.